

Ystävyysseurakuntaryhmä Unkarin Nagykanizsasta
vierailulla Salossa elokuussa 2013

Kirkkoherra David Demen saarna su 18.8.2013 Uskelan kirkossa

Evankeliumiteksti Markus 7:31–37

Ja hän lähti jälleen Tyyron alueelta ja kulkien Siidonin kautta, tuli Galilean järven ääreen Dekapolin alueen keskitse. Ja hänen tykönsä tuotiin kuuro, joka oli melkein mykkä, ja he pyysivät häntä panemaan kätensä hänen päälleen. Niin hän otti hänet erilleen kansasta, pisti sormensa hänen korviinsa, sylki ja koski hänen kieleensä ja katsahti ylös taivaaseen, huokasi ja sanoi hänelle: "Effata", se on: aukene. Niin hänen korvansa aukenivat, ja hänen kielensä side irtautui, ja hän puhui selkeästi. Ja Jeesus kielsi heitä sitä kenellekään sanomasta; mutta mitä enemmän hän heitä kielsi, sitä enemmän he julistivat. Ja ihmiset hämmästyivät ylenmäärin ja sanoivat: "Hyvin hän on kaikki tehnyt: kuurot hän saa kuulemaan ja mykät puhumaan."

Me kaikki olemme olleet joskus sairaita. Sairaus ei valikoi uhrejaan. Ennemmin tai myöhemmin se saavuttaa meidät. Kaikki olemme kokeneet hetkiä täynnä jännitystä. Avuttomuuden tunnetta, suojattomuutta. Sitä tilaa, jolloin jopa ne, jotka ovat tunteneet itsensä riittävän vahvoiksi, tajuavat, että he tarvitsevat apua. Kuka voi auttaa? Kuka voi sanoa, mikä minua vaivaa? Löydäkö lääkärin, joka voi parantaa minut.

Toisinaan minulla on kykyä lähteä ja etsiä parannuksen tietä. Toisinaan taas tilanne on paljon surkeampi: minut tullaan hakemaan ja minut kannetaan pois. Vaikka tosiasia on se, että jos minut haetaan, se tarkoittaa sitä, etten ole yksin kurjuudessa. Ehkä olemme jo kokeneet Betesdan sairaan miehen tilan. Kun tunsimme olevamme aivan yksin. Vaikka ympärillämme oli ihmisiä, vähitellen kävi selväksi, ettei lääkärin tai sairaanhoitajan ammattitaito eikä myötätuntokaan riitä parantamaan meitä. On lohduttavaa kyllä, että voimme luottaa rakkaisiimme, mutta tiedämme, että heidän apunsa vain ei riitä voittamaan sairautta.

Myös evankeliumin kertomuksessa on tervehtymisen tietä etsiviä ihmisiä. Sellaisia, joille melkein mykän, kuuron ihmisen kohtalo ei ole yhdentekevää. Emme tiedä, miten heidän elämänsä liittyi tähän mieheen, tiedämme vain sen, että heidän elämänsä liittyi tämän lisäksi lääkäriinkin, jonka luo he saattoivat tämän miehen. He tunsivat lääkärin, joka osaa tehdä enemmän kuin diagnoosin. Joka ei vain kokeile oikean määräyksen mukaista hoitoa. Lääkärin, joka käyttää aivan erikoista hoitotapaa. Eivätkä he vain tunteneet häntä, he olivat varmoja, että Hän voi auttaa. He uskoivat siihen, että jos he saattavat kurjan Hänen eteensä, tämä paranee.

Se lääkäri on Jeesus Kristus. Jatkuvasti matkalla oleva lääkäri. Hän on ylittänyt jopa silloisen Dekapolin rajat auttaakseen sairaita ja kurjia, ja ennen kaikkea siksi, että Jumalan sana saapuisi jopa pakanoiden Galileaksi kutsutulla alueella asuville. Hän on lääkäri, joka on aina löydettävissä. Hänellä ei ole vakiintunutta vastaanottohuonetta, mutta on paikkoja, joissa erittäin kovasti koemme olevamme hänen parantavassa voimakentässään, hänen läheisyydessään. Joskus meidät saatetaan hänen luokseen, joskus hän itse astuu sisään, ennen kuin me etsimme häntä.

On vaikka kuinka monta ihmistä, joita muistelemme kiitollisina, koska he tulivat avuksemme juuri ajoissa, kun tarvitsimme apua. Emme koskaan unohda heitä. Sitä miettiessä tajuamme, että heidän tulonsa juuri suurimman hädän aikana ei ollut sattumaa: hekin olivat korkeimman lääkärin lähettämiä. Ja oli sellaisiakin, joista kävi selville vasta jälkikäteen, että he eivät yksinkertaisesti tehneet kaikkea sitä, mitä he ihmisinä pystyivät tekemään rakkaudellaan ja myötätunnollaan, vaan he hellittämättömästi saattoivat meidät korkeimman lääkärin luokse, koska he rukoilivat meidän puolestamme.

Uskovainen lääkäriystäväni sanoi minulle kerran, kun hätä oli niin lähellä, että me miltei romahdimme huolimme keskellä, että Hei, tule, mennään hakemaan lääkettä! Hän sai minut istumaan autoonsa, hän pysähtyi kirkkomme eteen ja sanoi: Rukoile! Ja parantava lääkäri oli läsnä, hän kuuli, hän kuunteli avunhuutoani. Kyllä, koska Hänen voimansa on tänäänkin todellinen. Se pystyy ylittämään rajoja. Myös ne rajat, jotka me itse määräsimme ja joiden yli päästämme sydämiimme ja sisällemme kaikki muut, paitsi Häntä. Hän sanoo: *"Minä seison ovella ja koputan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen hänen luokseen, ja me syömme yhdessä."*

Useimmat meistä varmaan voivat väittää, että meidän kuulomme on viaton eikä puhekyvyssämme ole mitään vikaa. Onko niin? Kyllä varmaan kuulemme toistemme ääniä, lintujen laulua ja meren kohinaa, mutta kuulemmeko tai kuuntelemmeko Hänen ääntään? *Autuaat ovat ne, jotka kuulevat Jumalan sanan ja sitä noudattavat* – nämä ovat Herran Jeesuksen sanat, jotka kuulemme joka sunnuntai jumalanpalveluksessa. Tämä on myös hänen varoituksensa, että tässä elämässä täynnä koetuksia ja kiusauksia selviämme vain silloin, kun emme vain kuule, vaan myös noudatamme hänen sanaansa.

Hänen lähellään tajuamme, että me kaikki kannamme taudinaiheuttajaa ruumiissamme. Sellaista bakteeria, jonka voittamiseen terve immuunijärjestelmämme ei riitä. Ja tämä taudinaiheuttaja on toiminut sisällämme jo sikiämisen hetkestä lähtien. Apostoli Pietarin todistuksen mukaan tämä on meissä kaikissa perintönä. Jos me synnymme fyysisesti terveinä, vanhempiemme äänet ovat jo tuttuja meille. Taivaan Isän ääni on taas vielä tuntematon. Jos me synnymme fyysisesti terveinä, opimme äidinkielemme ja pystymme vastaamaan niille, jotka meitä puhuttelevat. Onhan suuri lahja, kun meillä on ahkeruutta ja tarmoa oppia vierasta kieltä, siksi että saamme keskustella mahdollisimman monen ihmisveljemme kanssa. Mutta ei ole yhtään ihmistä, ei läheisintäkään, joka voisi opettaa meitä ymmärtämään Herran Jeesuksen meille henkilökohtaisesti tarkoitettuja sanoja ja opettaa meitä vastaamaan niihin uskolla. Ainoastaan rakkain opettajamme, Pyhä Henki, osaa tehdä sen! Ja ainoastaan hänen kauttaan saamme kykyä ja rohkeutta todistaa meidän parantajamme puolesta.

Siksi ensiksikin meidän kuulomme on parannettava. Tämä tapahtuu vain silloin, kun hänen kätensä saa koskettaa meitä. Tämä tapahtuu aina, kun hän siunaa meitä. Kun koemme, että hän veti meidät lähelleen: "Hän puhui minulle! Saan kumartua hänen eteensä, minä, joka tarvitsen hänen parantavaa laupeuttaan, synnistä päästävää armoaan!" Niin hänen sanansa lienee tarkoitettu *meillekin*: "Effata – avaudu!" Tämä ihme tapahtuu siellä, missä Herra saa puhua meille. Silloin, kun me emme sulkeudu hänelle. Kun me etsimme häntä epäilyillämme, fyysisillä ja henkisillä vaivoillamme, uskottomuudellamme ja välinpitämättömyydellämme. Kun Hän, lääkärimme kutsuu meidät lempeästi ottamaan vastaan hänen ateriansa yhdessä. Hän poistaa meistä synnin vallan. Koska *synti on siinä, että ihmiset eivät usko minuun*, Jeesus sanoo.

On mahdollista, että vaikka ruumista vieläkin vaivaa, me lähdemme eteenpäin toipuneina. Terveinä, koska olemme jo valmiita vastaamaan hänen sanaansa: *Puhu: palvelijasi kuulee!*

Se, jonka korvat, ja jopa sydän ovat auenneet siihen, että Hänen sanansa ja Pyhänsä henkensä saisi tulla sisään, sen kielenkin side myös irtautuu Herraa ylistämään.

Raamatun parantamiskertomuksissa Jeesus yhä uudelleen kieltää hänen parantamiaan ihmisiä kenellekään sanomasta asiasta, mutta sellainen ei voi jäädä salaisuudeksi. Ne, jotka ovat kokeneet ihmeitä, eivät voi olla kertomatta siitä. Kun Jeesus parantaa jonkun, hän ei paranna vain sairasta ruumiinosaa, vaan koko ihmisen ruumiineen ja sieluineen. Parannettujen sydämiin syntyy luottamus häneen, kyky hänen tunnistamiseen ja elävän Jumalan ylistämiseen.

Uskon, että täällä ja nyt me olemme taas rakkaimman lääkärin vastaanottohuoneessa. Siksi saammekin pyytää häneltä, Anna- Mari Kaskisen ja Pekka Simojoen laulun sanoilla, jotka unkariin käännettynä kuuluvat näin:

Hiljaa vahvista meitä, rakas Vapahtaja.
Meidät rauhalla peitä, kuihtuvaa kosketa.
Tunnet levottomuuden, tiedät vaikeudet.
Toivon antaa voit uuden, meidät kun ravitset.
Anna kansasi kuulla: syntisen hyväksyt!
Aamen.